Р Е Ш Е Н И Е
№ 3550

гр. София, 27.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 13 състав,** в публично заседание на 13.05.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **9261** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 – 207 от АПК вр. чл. 125 от Закона за държавния служител.

С депозирана на 20.09.2013 г. искова молба Р. И. М. от [населено място], [улица],бл.Е.,вх.2,ет.6,ап.16, ЕГН [ЕГН] чрез пълномощника и съдебен адресат адв. В. претендира обезщетение за времето, през което е останал без работа поради незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение с Агенция Митници в размер на 4680 лв за срок от 6 месеца, считано от 20.06.2012г до 20,12,2012год, заедно със законната лихва върху цитираната сума от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумата; сумата от 3600лева ,представляващи допълнително материално стимулиране съгласно приетите Вътрешни правила за работна заплата за II,III,IV тримесечие на 2012г,за I и II тримесечие на 2013г,ведно със законната лихва,считано то датата на завеждане на исковата молба;сумата от 640лева за периода 04,06,2013-20,09,2013г,представляваща разлика в определената му брутна работна заплата към датата на възстановяването му на работа/780лв/ и полагащата му се месечна брутна заплата ,определена съгласно чл.6 ал.3 от Вътрешните правила за работната заплата/940лв/,ведно със законната лихва, както и разноските по делото.С молба по реда на чл.214 ал.1 от ГПК,депозирана в с.з. на 13,05,2014год ищецът е извършил изменение на исковата си претенция,като по същество с допуснатото от съда изменение на иска се претендира обезщетение по реда на чл.104 ал.1 от ЗДСл общо в размер на 5148лв за периода 20,06,2012-20,12,2012год,а по пункт трети от исковата претенция се претендира

заплащането на сумата от 306лева, за периода 04,06,2013-20,09,2013г,представляваща разлика в определената му брутна работна заплата към датата на възстановяването му на работа/780лв/ и полагащата му се месечна брутна заплата ,определена съгласно чл.6 ал.3 от Вътрешните правила за работната заплата,ведно със законната лихва.По пункт втори от исковата претенция за сумата от 3600лева е направен отказ от спорното право ,поради което и исковата претенция е оставена без разглеждане и производството по тази част е прекратено с влязло в сила определение на 20,05,2014год.
Ответникът, Агенция „Митници", чрез представител по пълномощие, в отговор на исковата молба и в съдебно заседание, оспорва иска по основание и размер.Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.
Прокурорът от СГП предлага искът да бъде уважен до размера,посочен от експертизата.
От фактическа страна се установява:
С решение № 7009/ 22.05.2013 г. по адм. дело № 1939/ 2013 г. на ВАС, V отделение е оставено в сила решение на АССГ, I отделение, 21 състав по адм. дело № 6816/ 2012 ,с което е отменена заповед № 3676/ 06.06.20129 г. на директора на Агенция „Митници", с която е прекратено служебното правоотношение между ищеца и ведомството. На дата 03,06,2013год М. подал молба № 4423-200,с която поискал ответникът да го възстанови на работа.

Със заповед № 3499/03.06.2013 г.,считано от 04,06,2013год директорът на Агенция Митници е възстановил Р. И. М. на длъжността експерт в АМ с ранг IV младши,заемана по служебно правоотношение,като на основание ччл.67 ал.3 от ЗДСл във вр.§ 2 ал.7 вр. ал.6 от ПЗР на Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация е определана основна месечна работна заплата в размер на 780лв.

Ищецът твърди, че в периода след прекратяване на служебното правоотношение със заповед № 3676/ 06.06.2012 г. на директора на Агенция „Митници",връчена му на 20,06,2012год не е работил нито по трудово, нито по служебно правоотношение за периода 20,06,2012-20,12,2012год.От представените заверни копия на трудова и служебна книжка/стр.17-48 / и констатацията в с.з. от оригиналите им се установява,че за периода 20,06,2012-20,12,2012год ищецът не е полагал труд нито по трудово,нито по служебно правоотношение.

От приетите като доказателство вътрешни правила за заплатите в Агенция Митници и приложенията към тях,утвърдени със Заповед № ЗАМ-452/02,07,2012 се установяват правилата за определяне на заплатите при ответника,като представените Заповеди № ЗАМ-873/22,10,2013год/стр.84/ и заповед № ЗАМ-846/08,10,2013год на Директора на АМ/стр.85/ касаят определяне на нови правила за определяне на допълнителни възнаграждения,както и изменение на правилата за заплати,но същите заповеди като общи административни актове имат действие занапред,считано от постановяването им съответно от 22,10,2013 и от 08,10,2013год,поради което и не попадат в исковите периоди.

От заключението на назначената по делото ССЕ с вещо лице В. П. се установява,че към 20,06,2012 средният размер на основното месечно възнаграждение е 666лв,а към датата на възстановяване на работа-04,06,2013 основната месечна заплата за 4 степен

съгласно Приложение 1 към Наредбата за заплатите на служителите в държавната администарция е в диапазона 500-1800лв.Със заповед № 3499/03,06,2013г ищецът е възстановен на работа с основна месечна заплата 780лв и степен IV –та.Годишната оценка на ищеца за 2011год е 2-изпълнение над изискването.На основание чл.16 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация основната месечна заплата на ищеца може да стане 858лв.За периода 20,06,2012-20,12,2012год обезщетението по чл.104 ал.1 от ЗДСл е 4680лв или 5148лв,ако се приеме,че основната му заплата следва да се определи на основание чл.16 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация.Съдът кредитира заключението на вещото лице като обективно и съответстващо на останалите писмени доказателства по спора.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното:
Съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл /в редакцията към момента на възникване на правото с признаване незаконосъобразността на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, доколкото новият материален закон при липса на регламентация на заварените правоотношения действа занапред, или от 01.07.2012 г./, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена, държавният служител има право на обезщетение в размер на брутната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но за не повече от 10 месеца. Брутната заплата за определяне на обезщетението е определената му брутна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата. В чл. 122, ал. 1 от ЗДСл е предвидено, че при отменяне на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение от органа по назначаването или от съда държавният служител се възстановява на предишната длъжност, ако се яви в съответната администрация в двуседмичен срок от влизането в сила на административния акт или на съдебното решение. В разглеждания случай, с решение на ВАС е отменена заповедта, с която е прекратено служебното правоотношение на ищеца; в рамките на установения от закона двуседмичен срок от влизането му в сила М. се е явил да бъде възстановен на длъжност в администрацията на ответника и е бил възстановен със Заповед № 3499/03,06,2013,считано от 04,06,2013,като едновременно с това му е определена и основна заплата съгласно § 2 ал.7 вр. ал.6 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация в размер на 780лв. Изпълнението на отрицателната предпоставка по чл. 104, ал. 1 ЗДСл се установява от съдържанието на трудовата и служебната книжка на ищеца. Както бе посочено, брутното възнаграждение на ищеца към датата на възстановяване на държавна служба е определено на 780 лв. Следователно обезщетението по чл. 104, ал. 1 ЗДСл за периода 20,06,2012-20,12,2012год е в размер на 4680 лв.В случая съдът намира ,че не следва да се прилага втория вариант на заключението на вещото лице,определящо основната заплата на М. в размер на 858лв-т.е със 78лв повече съгласно чл.16 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация.В алинея първа на посочената разпоредба е предвидено,че Размерите на индивидуалните основни месечни заплати в случаите по чл. 11, ал. 1, т. 4 и 5 може да се увеличават в рамките на същата степен на съответното ниво на основната месечна заплата за длъжността, при условие че служителите са получили последна годишна оценка на изпълнението на длъжността не по-ниска от "Изпълнението отговаря напълно на изискванията", а за служителите

по чл. 4 - в рамките на същото длъжностно ниво. Размерите на увеличението по ал. 1 са, както следва:
2. при годишна оценка на изпълнението на длъжността на служителя "Изпълнението надвишава изискванията" - до 10 на сто;

Действително няма спор,че М. е получил оценка от последното си атестиране 2 -изпълнение над изискванията,но законодателят е предоставил право на избор с използването на глаголната форма „може” в чл.16 ал.1 от Наредбата,като е дал възможност,а не е задължил органа по назначаването да увеличи основната месечна заплата по чл.11 ал.1 т.4 и 5.Ето защо и като е определил размера на основната заплата на М. по посочения ред на Наредбата ,като не е използвал възможността дадена му съгласно чл.16 ал.1/а това би се отнасяло и за служители,които не са в хипотезата на М.-т.е продължават служебното си правоотношение,а не са възстановени на него/,органът по назначаването в случая ответник по исковете не е допуснал нарушение на закона.В този ред на мисли настоящият състав намира,че базата въз основа на която ще следва да се определи обезщетението по чл.104 ал.1 от ЗДСл е определената от ответника основна заплата в размер на 780лв.Т.е дължимият му размер за исковия период е 4680лв.

По претенцията за лихви: Съгласно т. 4 от ТР № 3/ 2004 г. на ОСГК на ВКС когато се претендират вреди от незаконни актове на администрацията, вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт - от момента на неговото издаване. При незаконни фактически действия на администрацията този момент е тяхното преустановяване. От така определените моменти на изискуемост започва да тече погасителната давност и се дължи мораторна лихва. В конкретния случай претенцията за присъждане на лихви е с начален момент датата на предявяване на иска– 20.09.2013 г/която следва датата 22,05,2013год,от която е възникнало задължението за обезщетение за забава,но с оглед диспозитивното начало съдът не би могъл да присъди размер на законната лихва от дата,която не е била поискана от страната/ до окончателното изплащане на сумата. Същата е доказана по основание,а по размер ще бъде установена в рамките на изпълнителното производство по събиране на присъденото обезщетение.

По изложените съображения искът е частично основателен и следва да бъде уважен в размера 4680 лв – главница, представляваща обезщетение по чл.104, ал. 1 от ЗДСл за шестмесечния период от датата на прекратяване на служебното правоотношение /20.06.2012 г. до 20.12.2012г./, заедно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на иска 20,09,2013 до окончателното изплащане на сумата,като се отхвърли за разликата до пълния предявен размер от 5148лв..

При този изход на спора и при заявените искания от тях разноски се следват на двете страни по делото. Изчислени по реда на чл.78 от ГПК съответно на уважената и отхвърлената част от иска разноските се установяват както следва-от общо направени разноски от ищеца 1400 лв на същия се присъжда сумата от 1272,73 лв.Възражението за прекомерност съгласно чл.78 ал.5 от ГПК е неоснователно-при доказан интерес 5148 лв,минималния размер на адвокатското възнаграждение изчислено съгласно § 2 от ДР на Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения във вр. чл.8 ал.1 т.2 от Наредбата е в размер на 1180,72 лева,като е уговорено и платено възнаграждение

в размер на 1200лв.Съдът намира,че с оглед фактическата сложност на процеса-проведени три съдебни заседания,с искания за назначаване на експертиза и обсъждане на писмени доказателства в период от време на изменение на разпоредбата на чл.104 от ЗДСл,то и заплатеното адвокатско възнаграждение от 1200л не е прекомерно. Пропорционално на отхвърлената част от иска на ответника се присъжда юрисконсултско възнаграждение в размер на 53,67 лв.

Досежно претенцията на Р. И. М. за заплащането на сумата от 306лева, за периода 04,06,2013-20,09,2013г,представляваща разлика в определената му брутна работна заплата към датата на възстановяването му на работа/780лв/ и полагащата му се месечна брутна заплата ,определена съгласно чл.6 ал.3 от Вътрешните правила за работната заплата,ведно със законната лихва настоящият състав на съда намира ,че не е компетентен да я разгледа,тъй като същата претенция не се обхваща в хихотезата на чл.39 във вр. чл.121 ал.1 т.3 от ЗДСл във вр. чл.203 и сл. от АПК,а е предмет на разглеждане от общите граждански съдилища. С влизане в сила на АПК редът за разглеждане на споровете за обезщетения за вреди от незаконосъобразни административни актове бе уреден по принципно нов начин, като компетентен да разглежда същите вече е административният съд. Съгласно чл. 128, ал. 1, т. 5 от АПК, на административните съдилища са подведомствени всички дела по искания за обезщетения за вреди от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на административни органи и длъжностни лица при или по повод на изпълнение на административна дейност. Въз основа на тази норма на АПК исканията за обезщетения за вреди от незаконосъобразни актове на административните органи са подведомствени на административните съдилища. Само споровете, свързани с претенции за заплащане на възнаграждения и обезщетения, които се дължат при законосъобразно развитие на служебното правоотношение (като например искове за заплащане на дължими и неизплатени заплати, дължимо и неизплатено ДМС, дължимо и неизплатено възнаграждение за представително облекло, дължимо и неизплатено обезщетение за неползван отпуск) остават за разглеждане от гражданския съд по реда на чл.125 от ЗДСл.В този смисъл са съдебни актове на смесени петчленни състави на ВКС и ВАС определение № 58 от 30.07.2009 г. по адм. д. № 31 от 2009 г., както и определение № 18 от 29.06.2011 г. по гр. дело № 3/2011 година.Ето защо и на основание чл.135 от АПК ще следва производството по делото в тази му част да бъде прекратено и съгласно правилата на местната и родовата подсъдност исковата претенция да се изпрати на Районен съд-София за разглеждането й по компетентност,като респективно се копират всички материали от настоящето производство,които я касаят/исковата молба,молбата по чл.214 от ГПК,заключението на ССЕ,заповед № 3499/03,06,2013год,вътрешните правила за работната заплата в Агенция Митници/.

С оглед изложените мотиви , съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА АГЕНЦИЯ МИТНИЦИ да заплати на Р. И. М. от [населено място], [улица],бл.Е.,вх.2,ет.6,ап.16, ЕГН [ЕГН] чрез пълномощника и съдебен адресат адв. В. обезщетение по чл. 104 ал.1 от ЗДСл в размер на 4680 /четири хиляди шестотин и осемдесет лв / лв за периода 20,06,2012-20,12,2012год, ведно със законната лихва върху тази сума от 20.09.2013 г. до окончателното й изплащане, както и на основание

чл. 143, ал. 1 АПК разноски по делото в размер на 1272,73 лева,като ОТХВЪРЛЯ иска на Р. И. М. срещу АГЕНЦИЯ МИТНИЦИ за разликата между присъдения и претендирания размер на обезщетението общо в размер на 5148 лв,поради недоказаност.

ОСЪЖДА Р. И. М. от [населено място], [улица],бл.Е.,вх.2,ет.6,ап.16, ЕГН [ЕГН] чрез пълномощника и съдебен адресат адв. В. да заплати на АГЕНЦИЯ МИТНИЦИ сумата 53,67 лв юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ исковата претенция на Р. И. М. от [населено място], [улица],бл.Е.,вх.2,ет.6,ап.16, ЕГН [ЕГН] чрез пълномощника и съдебен адресат адв. В. за заплащането на сумата от 306лева, за периода 04,06,2013-20,09,2013г,представляваща разлика в определената му брутна работна заплата към датата на възстановяването му на работа/780лв/ и полагащата му се месечна брутна заплата ,определена съгласно чл.6 ал.3 от Вътрешните правила за работната заплата,ведно със законната лихва и ПРЕКРАТЯВА производството по адм.дело № 6213/2013год по описа на АССГ в тази му част.

ИЗПРАЩА исковата претенция на Р. И. М. от [населено място], [улица],бл.Е.,вх.2,ет.6,ап.16, ЕГН [ЕГН] чрез пълномощника и съдебен адресат адв. В. за заплащането на сумата от 306лева, за периода 04,06,2013-20,09,2013г,представляваща разлика в определената му брутна работна заплата към датата на възстановяването му на работа/780лв/ и полагащата му се месечна брутна заплата ,определена съгласно чл.6 ал.3 от Вътрешните правила за работната заплата,ведно със законната лихва за разглеждане от Районен Съд- С.,като респективно се копират всички материали от настоящето производство,които я касаят/исковата молба,молбата по чл.214 от ГПК,заключението на ССЕ,заповед № 3499/03,06,2013год,вътрешните правила за работната заплата в Агенция Митници/.

Решението в тази му част с характер на определение не подлежи на самостоятелно обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: